



Elefantentreffen

Tenke seg til, her har det blitt arrangert Elefanttreff i 49 år uten at jeg har vært til stede. Det måtte det gjøres noe med og 2006 var året det skulle skje.

TEKST & FOTO: BAARD MELDAL-JOHNSEN

Jeg husker ikke helt når jeg første gang ble klar over at det var noe som het Elefanttreffet, men det var vel omtrent den gangen for 15 år siden, når jeg begynte som helårs motorsyklist. Mange jeg har snakket med sier at det ikke er noen grunn til å reise så langt for å komme på treff om vinteren, men det er de samme menneskene som faktisk har vært der. Altså må det jo være noe å prøve.

Planlegging?

Planleggingen begynte vel egentlig på siste Primustreff. Jeg nevnte for Ole Kristian at det hadde vært gøy å reist en tur til Tyskland neste år. 50-års jubileum og greier... Ole Kristian og jeg ble vel egentlig enige der og da, om at vi reiser - og at Stein sikkert også ble med. Og slik ble det: Midt i januar bestilte vi plass på Kielferga for tre mann og tre motorsykler.



"DE TRE MUSKETERER". Fra venstre: artikkelforfatteren, Stein og Ole Kristian

Planleggingen var enkel: Bare noen telefonsamtaler der vi ble enige om at jeg tar med telt og de tar med kokeutstyr. Resten tar vi med etter behov. Veivalg var det ikke mye snakk om, men det er 85-90 mil fra Kiel til Bayerische Wald, dit vi skulle, så det måtte jo bli en del Autobahn. Vi hadde planlagt én overnatting på tur ned og én på vei opp igjen. Det var tross alt vinter og vi kjørte solosykler uten piggekk.

Underveis

Onsdag 25 januar møttes vi på Hjortnesbrygga, ferdig til å reise. Selv om vi alle tre hadde vært ute en vinternatt før, var vi nok litt usikre på hva vi gikk til. Været viste seg fra sin beste side, med sol og noen små kuldegrader. Værmeldingen for de kommende dagene i Tyskland var også bra. Det som bekymret meg litt var at min BMW markerte med noen dråper olje allerede mens vi ventet på ferga i Oslo. Jeg så at det var fuktig rundt oljetrykksbryteren, som forøvrig ikke hadde fungert på flere år, men hadde vært tett... Jaja, vi skulle jo til Tyskland, med flust av BMW forhandlere, så dette skulle nok gå bra.

I Kiel var det oppholdsvær og rett under null grader. Vi hadde bestemt oss for å reise innom Touratech i Hamburg og ved hjelp av Ole Kristians GPS kom vi oss dit. Rett før Hamburg begynte det å snø og det ble litt gustent å kjøre. Touratech spanderte kaffe i kulda og det skulle ikke mer til før alt var bra igjen.

Etter å ha kjøpt litt småtteri reiste vi videre sørover. Det sluttet å snø så fort vi var ute av Hamburg og været ble riktig bra. Tørre veier og passe kaldt, med gløtt av sol innimellom. Vi stoppet ved Kassel, akkurat i det det holdt på å mørkne. Hvor skulle vi sove i natt? Jeg hadde surfet litt på NMCU sine sider før vi reiste og hadde tatt med en utskrift fra Hotel Sturm i Mellrichstadt. Sturm markedsfører seg som et motorsykelhotell og lå bare 10-12 mil fra der vi var.

Hotell Sturm

En telefon avgjorde saken. De hadde ett dobbeltrom og ett enkeltrom ledig og anslo at det tok to timer å kjøre dit. GPSen ble vekk til live igjen og vi satte kursen. GPSen ledet oss vekk fra Autobahn og det var for så vidt like greit. Noen mil på Bundesstrasse var ikke å forakte, selv om det hadde vært ennå bedre i dagslys. Vi observerte at brøytekanterne ble bortimot en halv meter når vi nærmet oss Sturm. Jeg kjørte først og var ikke helt sikker på om det var glatt eller ikke, så det ble litt knøvlete kjøring i perioder. Sliten begynte jeg å bli også. Til slutt måtte jeg bare stoppe og strekke litt på kroppen og tømme ut den siste kaffekoppen vi drakk. Det var ikke langt igjen og i åttetiden kjørte vi opp foran hotellet.



Motorsyklene hadde ikke engang rukket å stoppe før en ivrig hotelleier kom oss i møte. Han fortalte at vi bare kunne parkere i kjelleren, men først ville han gjerne ha et bilde av oss, rett utenfor døren på hotellet. Syklene ble stående der natten over. Han ba oss på et krus Glühwein og fortalte at vi var de første som ankom på motorsykel i år - underforstått at vi var litt sprø... Etter den hjertelige velkomsten spiste vi en bedre middag og ble påspandert en lokal snaps.

Kaos

Fredag fortsatte vi sørover mot Elefanttreffet. Etter noen mil på Bundesstrasse fant vi Autobahn A3 mot Passau. Været var like flott; kaldt, sol og tørre veier. Fra Mellrichstadt, hvor vi overnattet, hadde vi omtrent 30 mil til vi var fremme. I Hengersberg stoppet vi for å handle litt mat. Vi regnet vel med at det var noe



spiselig å få kjøpt på treffet, men det er alltid greit å ha med litt også. Litt mat rett i kroppen ble det også, besørget av et gatekjøkken drevet av et tyrkerpar. De serverte en slags kebab som smaker meget bra. Stein fikk også mast seg til litt tilbehør i form av grønne pepperfrukter. Hot skal det være. Hver sin smak. Mens vi ruslet rundt og samlet mat kom det stadig motorsyklar gjennom landsbyen, og det var vel ingen som ikke skulle til samme sted som oss...

Vi ankom Solla og Elefanttreffet tidlig på ettermiddagen. Og vi var ikke alene! Det var folk og motorsyklar overalt. Absolutt over alt. Veien fra Solla til innsjekkingen var enveiskjørt og sperret for alle andre kjøretøy enn motorsyklar. Den siste kilometeren før innsjekkingen stod det parkert motorsyklar tett i tett langs veien. Og folk gikk og bar på det de hadde av bagasje.

Uerfarne som vi var kjørte vi selvfølgelig helt frem

til innsjekkingen. Når vi svingte ned dit begynte vi å forstå hvorfor det var så mange som stod parkert langs veien. Stikkordet var NED. Neste stikkord var SNØ og GLATT. For å få sykkelen til å stå måtte vi parkere på tvers for at den ikke skulle velte. Samtidig som det var bratt, glatt og snø var det flere hundre folk som gikk, stod og bar på bagasjen sin. Vi hadde kommet til begynnelsen på et kaos.

Fanget

Etter en halvtime eller så i kø fikk vi sjekket oss inn som nummer tretusen og noe. Med tillatelse til å kjøre videre inn på treffplassen. Som også var bratt, glatt og full av snø. Egentlig fullstendig uegnet som treffplass, men det var det visst ingen som hadde oppdaget. Vel inne var vi i tvil om hvor vi skulle gjøre av oss. Det var i utgangspunktet omtrent en meter snø, og telt var det overalt. Der det ikke var telt, var det digre snøhauger

som var gravd unna for å få opp teltene. Eller det stod parkert motorsyklar. Og vi hadde med en lavvu som trengte sine kvadratmeter når den skulle slås opp.

Etter å ha kjørt ned og ned uten å finne plass stoppet vi for å ta en rådslagning. Bak oss var det bratt og glatt - oppover. Foran oss var det ennå brattere og glattere - nedover. Plass var det ingen steder. Vi snakket med noen rundt oss som fortalte at bakken foran oss var fryktelig - det var ingen som hadde kjørt ned der. Vi så jo selv at folk kom krabbende oppover på hender og føtter. Vi var fanget...

Det var liten vits å prøve å kjøre opp igjen, der var det jo ikke plass. Altså måtte vi ned. Vi hentet frem en boks dekkklister og dusjet dekkene og satt forsiktig utfor. Ole Kristian først. Han kom ned på hjulene! Jeg etter, det gikk også bra! Stein hadde den tyngste sykkelen og tok av veskene for sikkerhets skyld, men også han kom hel ned.

Helt i bunnen fant jeg faktisk en plass vi kunne få opp lavvuen. Problemet var at de andre ikke oppfattet hvor det ble av meg og rotet seg oppover i en annen retning. Omsider fikk vi kontakt igjen og teltene kom opp. Noe slapt riktignok, for vi orket ikke å grave vekk så mye snø som vi burde. Heller ikke denne plassen var rett, så alt stod litt på skjeve.

Mørket hadde lagt seg innen vi kom på plass, men nå var vi i alle fall her! Det ble en litt flamlende runde for å forsøke og orientere seg i mørket. Det hele var rett og slett enormt. Så mange gærninger som reiser av gårde på motorsykel for å bo i telt på en fullstendig uegnet treffplass! Det hele var uvirkelig. Som et norsk Primustreff ganger med 100.

Mens vi gikk der dukket det opp et par bekymringer. Clutchen på Ole Kristians KTM hadde takket for seg etter at vi kom oss innenfor gjerdene. En rask sjekk viste at det var tomt for hydraulikkvæske. En annen bekymring var utreisen fra plassen. Vi bodde jo helt nederst og veien ut var bratt og sporete, med masse løs snø. Og hvor mange andre ville blokkere veien for oss på søndag morgen? Dessuten følte ikke Stein seg helt pigg.

Summa summarum: Vi bestemte oss for å komme oss ut igjen på lørdag ettermiddag. Om



Det er ikke bare om sommeren det er fint å kjøre sykkel på den vakre landsbygda i Tyskland



vi skulle bli sittende fast til langt ut på søndag kunne det bli langt på natt før vi nådde Hamburg området, noe vi bestemt burde. Båten fra Kiel gikk mandag i to-tiden - enten vi er der eller ikke.

Sykler så langt øye rakk

Lørdag våknet vi til samme kalde, klare været vi har hatt i flere dager nå. Synet er fantastisk. Svære grantrær tunge av snø, sol som skinte på tusenvis av telt og motorsykler. Etter frokost på

Steins nye kokeapparat måtte vi ut å se på livet i leiren. Hydraulikkolje måtte vi også finne. Livet på treffplassen var mangfoldig, nasjonalitetene også. Her var selvfølgelig masse tyskere, men også tsjekkere, polakker, russere, italienerne, spanjoler, franskmenn, hollendere, engelskmenn og sikkert noen flere også. Det vi ikke så flere av, var skandinaver. Mulig de var der, men vi så dem ikke.

Motorsyklene var ikke akkurat hyllevare. De fleste var mer og mindre modifisert og det var mange artige løsninger å se. I infoheftet vi fikk var det angitt to servicesteder. Vi oppsøkte begge for å spørre etter hydraulikkolje, men det hadde de ikke. Prøv i Solla fikk vi høre. Ehhh, javel... hvor er Solla?

Et skilt viste til Solla 2 km i den retningen vi hadde kommet fra. I stedet for å gå én kilometer ned igjen for å hente sykkelen fant vi ut at det var like greit å gå. Så fikk vi sett alle motorsyklene som stod parkert langs veien også. Tett i tett i 1,5 kilometer stod de parkert.

Alle slag og nasjonaliteter. Alle på sommerdekk, og de fleste totalt uegnet på vinterføre. Men så var det som tidligere nevnt tørre veier og flotte forhold for å kjøre motorsykel, selv om snøen lå høy og skiløypene lå klare ved siden av veien.

I Solla fikk vi oljen og gikk tilbake samme veien.. Når vi nærmet oss innsjekkingen så var det så mye folk og motorsykler at det nesten ikke var mulig å gå til fots en gang. Vi smatt inn en port i gjerdet og gikk blant teltene ned til dit vi bodde. Hydraulikkoljen gjorde susen den, og clutchen kom så fint tilbake så. Tiden gikk og vi pakket ned utstyret og gjorde klar til avreise. Litt spent på turen opp og ut av området, men satset på at Trelleborg dekkene skulle gi tilstrekkelig grep, selv uten pigger.

Og det holdt, vi kom oss opp og ut. Men tungt var det og varme ble vi. Hvem sier det er kaldt på vintertur? Om ikke motorsykkelen kokte når vi var oppe, så var det ikke langt unna at jeg gjorde det. Utkjøringen var motsatt vei av Solla, og jammen stod det ikke parkert motorsykler en kilometer eller to i den retningen også. Etter å ha surret litt med å finne hovedveien ned mot A3 kom vi oss omsider på rett vei.

Havari

I Hengersberg skulle vi ut på A3 nord-vestover. Jeg lå først og hadde akkurat passert gjennom en Dorf da det plutselig ikke var noen motorsykler bak meg. Jeg stoppet på veikanten, og det samme gjorde bilen som lå bak meg. De forklarte at bakhjulet på en av de andre motorsyklene gikk i sikksakk. Jeg snudde og kjørte tilbake og fant de to andre stående inne i Dorfene. Det var Ole Kristians KTM som ikke var frisk. En rask undersøkelse viste at hjullageret på bakhjulet hadde rullet sine siste metere. Jaha. Klokken tre en lørdag ettermiddag...

Godt råd så ut til å bli dyre. En nærliggende



Vi som campet helt i bunnen av det bratte området hadde en utfordrende tur opp igjen - stiene var usedvanlig sølete og glatte

bensinstasjon og bilforhandler kunne låne oss verksted, men uten lager hjalp det ikke så mye. Det ble ringt og sjekket over en lav sko, før vi fikk beskjed om at vi kunne reise til et MC verksted ved Deggendorf og få hjelp der. Det var 15 kilometer unna. Hjølet ble festet på Steins KTM og Ole Kristian og jeg reiste for å fikse det. De skulle imidlertid vise seg at det ikke var så enkelt.

Vi fant frem og kom inn, men det var ingen KTM forhandler vi hadde blitt sendt til. Og lager som passet hadde de ikke. Vi fikk ut det havareerte lageret, men var ellers like langt. Mens vi hadde vært borte hadde Stein vært og spist på en restaurant og klart det vi ikke fikk til via verkstedet, nemlig få tak i en varebil. Varebilen kunne hentes i Deggendorf så snart de fikk gjort den klar. Mørkt var det blitt, kaldere hadde det blitt og sultne var vi, så vi gikk for å spise mens vi ventet på at bilen kunne hentes.

Det var ingen varebil som stod og ventet på oss. Det var en 7,5 tonn MAN kassebil! Med fartsbegrensere satt på 80 km/t. Og det var minst 80 mil til Kiel. Stein og jeg kjørte så sakte vi kunne på motorveien, mens lastebilsjåfør Ole Kristian stadig ble lenger bak på vei tilbake for å lesse opp KTMen. Når alt var lesset på var det bare så vidt litt last innerst i hjørnet på bilen. Det var blitt sent og vi ble enige om å kjøre til første skilt som viste vei til en seng. Den dukket opp i form av Etap Hotel i Regensburg, hvor det ble tre enkeltrom: Ett til lastebilsjåføren, ett til syke Stein og ett til meg.

Reeperbahn

Neste dag var det bare å sette kurs nordover. Og med gårsdagens havari i friskt minne var vi glade for at vi hadde kommet oss av gårde som vi gjorde. Selv om ting ordnet seg på sitt vis så tok det oss fem timer med plunder og heft. Turen til Hamburg, som var dagens mål, kunne blitt meget strabasjos om vi skulle ha startet fra treffet på søndag som planlagt.

Vi skilte lag med lastebilen og ble enige om å møtes i Hamburg i kveldingen. Stein og jeg fulgte A3 videre mot vest til vi kom til A7 nordover. De første 40 milene hadde vi kun ett bensinstopp. Været var fremdeles gnistrende. Sol, kaldt og tørre veier.

Ved Kassel ble det lang lunsj. En telefon til lastebilen fortalte oss at han hadde tatt en annen



Fra en rasteplass langs den tyske Autobahn, i nærheten av Kassel

vei oppover. Han fulgte A9 mot Leipzig, så da ville vi uansett ikke se mer til ham på en stund. Etter Hannover tok vi av og fulgte Bundesstrasse mot Celle. En litt triveligere vei, som går parallelt med motorveien. I Celle ble det en runde i gamlebyen og en kopp varm sjokolade på en kafé.

Hamburg nærmet seg og vi måtte finne et sted å bo den siste natten. Vi fulgte skilt mot messeområdet for å se om vi fant noe der. Og det gjorde vi. Et passe lugubert hotell drevet av en tyrker. Bad og do i gangen. Billig. Plass til lastebilen var det også. Problemet var bare at sjåføren på lastebilen ikke fant oss. GPSen nektet å vise gaten der vi bodde. Ikke fant han noe annet i nærheten heller. Min gamle GPS, av samme fabrikat, fant gata uten problem, men det hjalp jo ikke stort. Etter å ha kjørt gate opp og gate ned ga lasebilsjåføren opp og reiste direkte til den

KTM forhandleren han hadde funnet litt lenger nord i byen. Jaja, også Stein og jeg som hadde ordnet både hotellrom og parkeringsplass, og så ga han opp?

Vel, vi som fremdeles var på motorsykkeltur fikk gjøre det beste ut av det. Hotellet lå ikke så langt unna Reeperbahn, og der hadde verken Stein eller jeg vært tidligere, så det var nå eller aldri. En syndigere kilometer skal en nok lete lenge etter. Tilbudene kom gående mot oss, men vi holdt klokelig unna. Mat måtte vi ha, og det fikk vi litt lenger oppe i gata. Uten tilbehør.

Stoppet av politiet

Mandag var vi i Hamburg, og båten gikk fra Kiel kl 14. Det var tid nok, så vi reiste for å finne igjen Ole Kristian. Etter litt villedning fra min gamle GPS fant vi både KTM butikken, lastebilen og sjåføren. Han hadde fått sykkelen inn på verkstedet i det de åpnet, så den var snart kjørbær igjen. I og med at han hadde avtalt å levere lastebilen i Kiel ble KTM'en lastet opp igjen for å kjøre de siste 10 milene.

Igjen kom Stein og jeg først frem og når vi ringte Ole Kristian var han veldig kort i telefonen og la på. Han ringte tilbake litt senere. Politiet hadde stoppet ham og forklart at det ikke var lov å prate i mobil og kjøre samtidig. De hadde spurt om han hadde Euro? Det hadde han ikke og hadde sluppet bot. I Kiel ble MAN'en levert og Ole Kristian lettet med flere kilo. Endelig kvitt bilen og motorsykkelen virket igjen.

Vi trillet ombord på samme Kronprins Harald som vi hadde kommet med fire døgn tidligere. Sammen med oss var det tre tyskere som skulle til Norge på vintertur og Krystall Rally. De synes nok det var litt rart å se nordmenn på vintertur til Tyskland. Etter en helt grei båtturn kom vi til Oslo tirsdag morgen. BMW'en hadde markert litt på båten også. Oljelekkasjen hadde blitt holdt øye med, men den ble ikke verre. Bare litt olje som rant ned når den ble satt på støtta. 200 mil uten at det var behov for å fylle etter olje.

Var det så verdt turen? Ja, det var det. Elefanttreffet var en utrolig opplevelse. Men det er langt og det kunne ha vært mye mer vær enn hva vi hadde. Vi får vurdere å dra tilbake til 100-års jubileet - Been There, Done That!



Tøffe "kjøreforhold", men aldri vanskelig å få en hjelpende hånd